

egga laitust. Agga, parrago Zummal,
nüüd läks ta raisko. Temma teadis, et
wannemattel rahha ja rikkust kül olli, ja
selle peäle lotes, ei mõtlend temma sedda el-
lades otsa sawad. Eks ma olle nüüd rieh-
hels sanud? — Mis mul ennam sur-
dimust ja õppetust tarwis? — Nen-
da mõtles temma ommas süddames, ja et
temmal omma kasso-willi ja omma kasso-
hobbone wannemattest olli antud, olli meh-
bel joudo ommast käest kül. Seäl küllas olli
ka kõrts, ja küllahulga rahwa seas, mitto jodif-
tud ja lafkujad. Tomas näggi neid kõrts-
minnewad, ja temma himmo hakkas ka sel-
le peäle kâima. Teised weddasid tedda hea
melega ennese kasa, sest Tomas ei olnud rah-
hast pудо, ja hooplides ja surustelledes an-
dis ta iggâühhele kül wina, kül õllut rohkes-
te jua. Wannemad näggid sedda kurrva
süddamega, ja keelsid tedda, agga ei ta
kuulnud ennam wannematte sanna.

„Sest

„sest wigga,“ ütles ta wahhest, „et ma
„monned koppikad ehk olgo rubla,
„raiskan, egga ma sest waeseks ei sa.
„Ma ollen weel noor mees, mis se ello mui-
„do maksab? — Kui wannemaks sa-
„an, eks ma siis lähhá targemaks?“ —
Teised kurjad seltsimehbed sundisid talka
peäle, ja nenda hakkas Tomas jomist,
lakkumist ja kõrts- prassimist armatsema.
Keil kasso-willi raisati ärra, pandi teiste-
ga rahka. Hobbone wahhetati ühtepuhko,
ja joobnust peast sai mees mondakord pette-
tud, nenda et ta wimaks kasso hobbosest
üsna ilma jäi. Jäsa läks ikka wannemaks
ja nõdrumaks ja surri ärra. Pool aasta
pärast, surri emma soias-tõwres leikusse
eial ka ärra. Tomas, kes siis nellit aastat
kolmatkümmend wanna olli, sai nüüd isse
perremehhels ja keil wannematte pärandus
jäi temma kätte; kaks paari hârgi, kolm
hobost, emma kaela-rahha; moisas ei ol-
nud wõlgo suggu, ja leikus olli kâes. Ei

X

20